

Gudstjeneste i Lille Lyngby Kirke

den 13. april 2014

Kirkedag: Palmesøndag/B

Tekst: Joh 12,1-16

Salmer:

LL: 176 * 177 * 57 * 68 * 439 * 192

1. Historiens vingesus (folkeskarens øjne)

GT

Gl profeti om sejrskonge. Jubel/fryd/proklamation. Krigsbuene skal tilintetgøres. Magtovertagelse. Fred udråbes helt til jordens ender. Hans herredømme er verdensomspændende fra hav til hav.

Kongen: retfærdig og sejrrig....

NB Der er noget ved denne konge, der ikke er særligt kongeligt.

EV

Skikkelse og udfoldelse i indtogsberetningen. Æselkongen kommer til byen. Profetien opfyldes.

Historisk vendepunkt.

Når man lever i mørket, skal der ikke meget lys til at få det hele til at se lysere ud. Der tændes et håb. Gud ser til sit folk (nutidens nøgletal)

Euforien, hysteriet, glæden, begejstringen tændes og sprudler i jubel.

Æselkongen er faktisk et smart trick. Vi kan kun gætte på, for det skete jo ikke, hvordan det var gået, hvis Jesus var kommet til byen som en stridskonge. Så var han måske også blevet

mødt af en romersk folkeskare. En romersk soldaterskare, der dog ikke ville have hyldet ham, men bekæmpet ham.

Så æslet er jo nærmest en trojansk hest. Jesus får mulighed for at ride helt ind i byens hjerte og kan slå til inefra.

Zion skal genrejses i sin storhed, som i de gode gamle dage.

2. Frelsheshistorisk vingesus (Jesu øjne)

Frelse-historisk, fordi det handler om at bringe msk og Gud sammen. Det handler om kongedømme og herredømme, men det handler også om lydighed og tjenerskab - i forhold til Gud Herren.

Det er noget af det, der fremhævet ved NT. Han, som havde Guds skikkelse på sig tjenerens skikkelse.

Alligevel skal han hyldes og tilbedes i sin ophøjelse, som ellers kun Gud tilbedes og hyldes. Hans herredømme rækker ikke bare fra hav til hav, men i himlen og på jorden og under jorden. Hans navn er det største navn af alle.

Hans folk og herredømme er ikke indrammet af Israels grænser, men består af msk, der har hans sindelag for hinanden

Han gjorde det nødvendige for msk, og således skal vi gøre det nødvendige for hinanden; han ærede Gud over for os, og således skal vi ære Gud for hinanden; i ham ser vi Gud Herrens vilje til at ville os, i os skal msk se Gud Herrens vilje til at ville dem.

Frelse-historisk fordi det historiske perspektiv er langt større end blot det historisk vingesus. Det er tjenerkongen, der ridder på æslet den søndag ind i Palmestaden. men det er ikke en konge, der nu opstår i tiden. I Guds skikkelse har han altid været fra evighed og til evighed.

Paradokserne står nærmest i kø efter hinanden. Men det er hist om, at Gud gør selv det nødvendige for at have fællesskab med msk. Når msk ikke vil komme til Gud Herren, så må Gud Herren komme til msk.

Det er et smart ”trick” det med æslet. Jesus skal ikke frygtes for hans retfærdighed og værdighed; men han skal elskes i sin retfærdighed og ophøjethed. Jesu magt skal ikke frygtes, men hans ydmyge tjenersind skal elskes.

Guddomsherligheden skal ikke kendes i hans ydre fremtoning, men skal tros ved korset. Det kors, hvorved hans msk-lighed forbandes og hans guddommelighed forsones. Dér er msk’ frelse og dér skal han kendes – ikke som tjener – men som Herre!

3. Samtidshistorisk vingesus (nutidsaktualitet/vore øjne)

Ev rækker en hånd frem mod os. Disciplene forstod ikke, hvad der skete, før efter Jesu herliggørelse.

Vi lever efter Jesu herliggørelse. Begivenhederne palmesøndag er historiske. Vi har nogle skriftlige kilder, som fortæller begivenhederne. Vi har nogle skriftlige kilder, der trækker de historiske vingesus og perspektiver op for os. Vi har kilder, der påberåber sig troværdighed, ikke bare på den historiske autenticitet, men også på den frelseshistoriske autenticitet. Vi har kilder, der kalder os ud i det rum, hvor vi på en og samme tid skal forholde os til den historiske autenticitet, og dens frelseshistoriske bet.

Ser vi i manden på æslet Guddomsmanden? Ser vi Frelseren og Forsoneren? Ser vi i indtoget til Palmestaden en begivenhed, der ikke blot sker i tiden, men rækker ud af tiden og ind i alle tider? Ser vi, at hans tjenergerning ikke blot er aktuelt i datiden, men også i nutiden? Ser vi, at ev’ egl. samtid er vores tid?

I bund og grund er det fuldstændig ligegyldigt, hvordan Jesus blev modtaget i Jrslm den palmesøndag. Det er fuldstændig ligegyldigt, om der var 10 eller 1000, der råbte Hosianna. Det er fuldstændig ligegyldigt, om det regnede eller solen skinnede.

Det væsentlige og vigtige og afgørende er, hvordan Jesus ses af os – af den enkelte i dag. Hvordan vi ser Jesus er ikke afgørende for betydningen af Jesu gerning. Men det er afgørende for vores forhold til Gud Herren. Det er afgørende for vores tro, for vort håb, vor kærlighed, vor frelsesglæde.

Det afgørende er, om vi i manden på æslet ser Gud Herren, der i sin msk-lighed åbenbarer sin guddommelighed samtidig med, at han i sin guddommelighed påtager sig vores menneskelighed, og derved gør det nødvendige for at frelse og forsoner msk og Gud.

Jesus ridder ind i hovedstaden, for det er her, at livet regeres og reguleres for landets folk. Således skal vi også både i hjerne og hjerte lade Jesus drage ind og gøre det nødvendige i os, at vi kan få hans sind og overfor hinanden være Gud til ære i det nødvendige.

Påske bliver aldrig til andet end fridage, hvis ikke vi i manden på æslet ser den velsignede, som kommer i sin ydmyge ophøjethed. Skal påske blive til hellige dage og højtidsdage, da må vi allerede nu i jubel udbryde: Jesus Kristus er Herre!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen